Ч. 68 Пятниця 25 Марта (6 цьвітня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Наші гадки о з'їзді мужів довіря і можливих его наслідках.

II.

„Громада великий чоловік“ — то правда, але тогди, коли має доброго війта; коли-ж війт злий або таки нема ніякого, то з громади робить ся дуже часто, скажім таки отверто, — череда овець, з котрих кожда ходить як замотиличена, а всї разом блукають і блеють. Отакі відносини настали були і серед нас в послідним десятку літ. Правду сказавши, не було у нас від самого початку нашого відродженя знаменитих проводирів, не було людий, що, як то кажуть, бодай о голову були би висші понад всїх; були вправді люди дуже честні, ревні патріоти, здібностями своїми непосліднї, але анї один з них не зміг підняти ся висше понад звичайний уровень своєї суспільности, не зумів обняти народного діла з висшого становища і не був в силї заімпонувати цілій суспільности, одушевити єї, показати їй нову дорогу і потягнути єї за собою. А всеж-таки і з тими проводирями, які були, вело ся народне дїло по змозї; коли-ж остаточно і тих не стало, пішов загальний розлад, який проявив ся був особливо під конець вісімдесяти років. Треба-ж ще й то мати на увазї, які люде групували ся в поодинокі части нашої суспільности: одну часть складали люди меткі і проворні, вишколені добре до всіляких інтересів, уміючі з кождої обставини і при кождій нагоді выдобути капітал, а притім люди нетерпимі і завзяті; в другій части уґрупувались загально взявши, ідеалісти, люди готові до як найбільшого самопожертвованя, але повільні, нерішучі, може навіть і дуже здібні до укладаня всіляких теорий, але мало спосібні до практичного житя, бо як їх „Дїло“ в послідних часах схарактеризувало, може аж за надто.... добродушні; па конець витворилась ще й трета часть людий молодих, що в теориї були так само ідеалістами, ба, утопістами, в практицї же готові були держати ся реальної підстави. Дві перші части тих людий становили виразно окремі більше або менше добре зорґанізовані партиї политичні; третя стала лише що витворювати ся. Дві перші партиї, розійшовшись принципіяльно від себе, бо перша з них підняла прапор противнародний, друга же лишилась при прапорі народним, ненавиділи ся взаїмно, виступали одна против другої на кождім кроцї, а мимо того держались разом. Так само держалась трета наймолодша партия з другою, мимо того, що спорила завзято з нею. Наконець осталась четверта часть суспільности, котра держалась вправдї здалека від спорів партийних, нїби неутрально, але була так само розбита; одні клонили ся своїми симпатиями на сю, або на другу або й на трету сторону, а другі ледви що ще признавались до руськости.

От такі були відносини між нами самими; самі не могли себе добре розпізнати, хто до чого і куди стремить. Як же мали зрозуміти наші відносини ті, що як н. пр. Поляки або правительство стояли збоку і не знали докладно наших відносин. Не диво, що серед таких відносин чиста народно-руска ідея не могла видобути ся на верх і що людем посторонним годї було знати, з ким властиво числити ся. Брано або несьвідомо одних за других або умисно приписувано одним то, що робили другі.

Серед таких відносин вийшла одна часть нашої суспільности, назвім єї по імени, яке она собі надавала, партия народна, в контакт з правительством. Хто і як довів до того контакту, не знаємо докладно і длятого годі нам що тут сказати; але сими днями „Галичанин“ відповідаючи „Дїлу“ на зроблений ему докір нельояльности наводить слова, як каже, одного патріота з провінциї, в котрих сказано між иншим: Цїлу „угоду“ вів пос. Телїшевский і она була інспірована пп. Хамцем і Барвіньским. Нам не ходить о правдивість або неправдивість сего, що подав „Галичанин“ а лиш о само слово „угода“ і о звязане понятя сего слова з іменем пос. Телїшевского, того самого, котрий спільно з пос. Романчуком став ся ініціятором з'їзду мужів довіря і взяв ся спільно з другими своїми товаришами робити згоду, чи як вже тепер каже ся, „консолїдацию з партиєю, з котрою давнїйше сам зірвав був солїдарність. Та „угода“, як видимо, стала ся як раз причиною роблення після инших попятий „згоди“ і консолїдациї, після наших — незгоди і десорґанізациї в нашій суспільности. Ту „угоду“ годить ся длятого близше розслїдити. Однакож мусимо ще раз застерегти ся, що погляд наш на сю справу зовсїм не єсть відгомоном якихсь кругів або осіб, лиш виходить спід

---

2)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше).

Свояк Ясьо танцює завзято; одну даму садовить, другу зараз просить до танцю, — не спочиває анї хвилини. Вацко рад би дальше вести ту цікаву розмову з Льорцею, але не може, бо або сам, спонукуваний матерю, мусить гуляти, або єму хто Льорцю, найчастійше Розшицкий, поривае до танцю.

А тимчасом Гусаковский, вдоволений, що має якесь занятє з малою Зосею і знає, що має почати з собою, з руками і очима, набирає як найлучших думок. Він вдячний тій малій істотї, що усьміхає ся до него з довірєм, за те, що вратувала его зі сьмішного положеня і старає ся з цїлого серця добре єї забавляти. Веде з нею розмову і гойдае єї на колїнї.

Тимчасом повстае проект контреданса.

— Контреданса! най буде контреданс.

— Але-ж нема чотирех пар.

— Є чотири дами.

— Казя буде четверта, Казя вміє контреданса.

— А кавалер!

Вацко вдає ся до Гусаковского.

— Слухай, мусиш танцювати контреданса.

— Що? я?

— Ти, ти! Проси даму....

— Але-ж слухай, я не вмію....

— Нїчо не шкодить, дама тебе поведе.

— Нї, дай менї спокій.... я навіть нїколи не бачив, як танцює ся контреданса.

Та хоч Гусаковский просить ся, нїчого не помагає, бо потрібно четвертого кавалєра. Впрочім Вацко толкує єму розважно:

— Не бій ся. Ту треба лиш ходити, по просту ходити.

— Ходити?

— Так як звичайно ходить ся. Проче побачиш сам.

Бере єго за руку і приводить до середущої сестри.

— Казю! твій кавалєр.

Гусаковский ще протестуе.

— Але-ж я не вмію, я не вмію....

Нїчо не помагає. Контреданс починає ся. Казя старає ся щиро помогти Гусаковскому.

— Тепер ви йдїть, — каже — тепер до мене там на другий бік....

Повстає заколот.... Вацко нетерпеливить ся. Панї здвигають плечима.

— Що за контреданс!

Гусаковский дуже забавний, даремно силує ся найти ся в тих радах, киданих єму з ріжних сторін і все повтаряє:

— Але-ж я не вмію, я не вмію....

Панї затикають хусточками уста, щоби з него не сьміяти ся голосно.

Бо й сьмішний же він зі своєю поставою, незугарною, мов колода необтесана, з ногами, троха викривленими, як буква У перевернена, та ще як крутить ся непритомно, мов муха в окропі....

Але контреданс мимо того якось іде, а навіть друга фіґура, в котрій Гусаковский, не знаючи, що робити, зовсїм не рушає ся з місця, — іде досить гладко. В третій фіґурі крутять Гусаковским на всї боки, як би був з дерева і на оси, в четвертій і пятій дама веде єго, куди треба, замість шестої фіґури ґальопада — і от контреданс скінчив ся.

Гусаковский має нерішучу міну, але Вацко каже, щоб єго потїшити:

— Ну, й що-ж? зовсїм незле пішло.

А Гусаковский відразу позбуває ся злих думок і каже собі з повною доброю вірою:

— Гм! гм! якось незле пішло....

По контреданcї вечера, та скромна гербатка з вуджениною і троха тїсточок.

Гусаковский радує ся знов малою Зосею, садовить єї на колїнах при столї.

— Ми будемо разом їсти; добре Зосю?

Зося приймає радо пропозицию.

Панї Бальска робить замітку:

— Зосю, злїзь з колїн, не доскулюй панови.

Гусаковский противить ся і задержує Зосю при собі. Вправдї панни шепочуть щось, але Гусаковский чує, що єму сто рази лучше з малою, нїж самому.

Однак по вечері лишає ся вкінци сам, бо мала Зося мусить іти спати. На добраніч простягає до Гусаковского рученята, а коли той зближає ся, бере єго рученятами за лице, при-

пера приватного чоловіка, котрий на підставі того, що знає, хотів би роз'яснити справу, котра наробила заколоту тай ще робить. Погляд его не єсть міродайний і може бути навіть невірний, але певно некинений на то, щоби викликати знов якусь запутанину, а висказаний з чистою совістю лиш в тій цїли, щоби давну усунути.

Шуканє контакту з правительством було кроком розумним і політичним; треба лиш було, щоби та сторона, котра его шукала, була в собі не лиш сконсолїдована але й добре зорґанїзована. По нашій думцї того не було. Ми певні, що так само, як народна партия, були би й москвофіли, або як они люблять себе називати „старорусская" або „историческая" партия радо шукали контакту з правительством, скоро-б лиш були певні, що правительство припустить їх до него. Ми пригадаємо тут лиш то, що коли пішла чутка о навязаню якихсь переговорів з краєвим правительством мужами з народної партиї, пущено в курс чутку, що корифеї москвофілів старали ся чи старають ся війти в контакт з центральним правительством. Чи так було, чи нї, в то не входимо, але та сторона, котра ту чутку пустила, зовсім не соромилась єї.

Як дійшло опісля до того контакту, хто і як вів переговори, о чім говорило ся, які справи порушувано, а відтак, в який спосіб і длячого так прийшло до проголошеня програми пос. Романчуком в Соймі дня 25 падолиста 1890 р. — се все могли би найлїпше пояснити ті, що вели ту акцию; нам годі о тім щось певного і автентичного сказати. Однакож з того, що дістало ся опісля до публичної відомости і з дальших наслїдків розпочатої акциї можемо судити, що було в нїй богато похибок і нетакту політичного, а попри то — лиш прошу нас добре зрозуміти — може трохи й нещирости та неправди, котрої допущено ся, що так скажемо, несьвідомо і мимо волї, а вже зовсім не в злім наміреню. Ми вже сказали, що та сторона, котра шукала контакту з правительством, не була сама в собі анї сконсолїдована анї зорґанїзована яко кріпка партия політична, котра би виділа ясно свою цїль перед очима і мала добре витичену дорогу, по котрій би їй поступати до тої цїли. Ся обставина стала ся пізнїйше після нашої думки причиною многих похибок політичних і остаточно довела до небувалого доси у нас заколоту.

Сказано, що народна партия зробила якусь угоду з правительством. Переконанє о правдивости сего факту було у многих так сильне, що оно лишило ся і до нинї в цїлім краю, а ставшись опісля причиною непорозумінь і заколоту, морочить ще й до нинї декому голову мимо того, що сам факт був вже по кілька разів роз'яснюваний з як найкомпетентнїйшої сторони. Ми би сеї справи не тикали, але що она стоїть в тїсній звязи зі з'їздом мужів довіря, то мусимо розібрати єї близше зі становища приватного чоловіка, котрий має добру волю дивити ся на все безсторонно. Чи була яка угода, чи єї не було? Ми пригадаємо той факт, що Є Ексц. п. Намістник під конець сесиї соймової в 1890 р., сказав публично: „...ми не зробили собі взаїмно нїяких зобовязань і обіцянок". Річ станула отже з одної сторони зовсім ясно. Але годі нам заперечити й того факту, що зараз по висказаню тих слів, настало по другій сторонї якесь занепокоєнє, а в слїд за тим зачало рости й невдоволенє; ширша публика руска стала собі поясняти всїляко ті слова, почало родити ся якесь недовіре в щирість розпочатої акциї політичної, в добрі і безкористовні наміреня людий, що ту акцию розпочали і наконець в хосен і добрий успіх цїлої тої акциї.

Перша вість о якійсь угодї викликала була серед народної партиї правдиве одушевленє, бо кождий із сторонників тої партиї сподївав ся з неї зовсім природно якогось хісна, якогось добра для народу і для поступу тих ідей, за які він доси мусїв вести борбу на всї боки; кождий був рад з того, що руска справа не лиш стане від тепер зовсім ясно, але й в однїй хвили піде скорою ходою наперед. Наші політики — а кождий Русин єсть, що так скажемо, як би вже з уроди політиком, бо так витворили у нас обставини — думали, що вже тепер сплине на нарід руский вся благодать, що тепер вже нїчого не треба буде робити, бо єсть угода і правительство все само зробить та подасть вже готове Русинам. Майже нїхто не зважав на то, що розпочала ся якась акция лиш з краєвим правительством, а коли-б она була розпочала ся навіть і з центральним, то й оно не могло би зробити всего, бо кожде правительство мусить числити ся з многими ще иншими обставинами. Правда, повисші слова п. Намістника пояснювано тим, що правительство мусить оглядати ся і на другі чинники, але все-таки вірено в то, що настала якась угода, а вірено для того, бо на наш погляд піддержувано ту віру умисно: з одної сторони робили тоті, котрі з ріжних взглядів були рішучо противні якому небудь порозуміню народної партиї з правительством; з другої сторони робили то знов ті, котрим залежало на тім, щоби позискати собі прихильників для нової акциї серед несконсолїдованої і незорґанїзованої маси цїлої партиї, уважаючи таку роботу за рід якоїсь тактити політичної. Таким способом, після нашого погляду, опертого, як нам здає ся, на зовсім вірних спостереженях зросла і удержалась в цїлім краю віра в якусь угоду, заключену мужами з народної партиї. Тимчасом після нашого знаня і розуміня річи угоди не було нїякої, а зато було богато похибок і нетакту політичного. Ще з початком 1891 р. говорили люди, обзнакомлені, як можна припускати, дуже докладно з ходом і фактичним станом річий, що „контракту" не було нїякого, лиш признавано потребу ставлених жадань. То вже зміняє річ. Признаванє потреби якихсь жадань не єсть ще угодою, о котрій можна опісля сказати, що єї додержано або не додержано. Так отже після нашого переконаня не було нїякої угоди, а такого переконаня знайдесь певно ще й більше людий, котрі так само слїдили за ходом нової акциї політичної.

Роз'яснити питанє, чи була яка угода, чи єї не було, уважали ми за потрібне, бо єсть важний момент для тої акциї, яка розпочалась опісля з'їздом мужів довіря.

Перегляд політичний.

В комісиї буджетовій заявив міністер просьвіти п. Мадейский, що правительство приготовило вже закон конкуренцийний, а не предложило єї лиш длятого, що єсть ще внесенє пос. Ручки.

В Наході в Чехах експльодувала вчера бомба, наповнена кусними зелїза, підложена під дім промисловця Мавтнера, котрий як раз сьвяткував 70-ті уродини. Бомба не наробила нїякої шкоди.

На Сицилії появились знов ватаги розбишацкі і дня 1 с. м. прийшло межи одною та-

---

тягає до себе, витягає дзюбок і — цїлує его в уста.

— Бляніч — каже.

Панна Гандзя замічає, що видко пан Гусаковский має щастє до женщин; свояк Ясьо клепле его в якийсь двозначний спосіб по плечи, а панї Бальска споглядає на него прихильними очима і нїби ганить Зосю:

— А то заприязнила ся з вами!

Знову танцюють. Але бідний Гусаковский не має вже тепер нїчого лучшого до роботи, лише знов цїлою силою плечий — підпирає стїну.

Тому що нїхто не звертає на него уваги, не псує се добрих думок, які щедро приплили ему до голови по контрадансї, котрий „зовсім незле пішов", по вечері з Зосею і таким сердечнім пращаню з нею.

Споглядає на танцюючих польку і нагло в тій атмосфері добрих думок блискає ему одна — найлучша:

— Ану пущу ся і я!...

Напротив него сидить Казя, забута зовсїм танечниками, оперта головкою о комоду і лискучими очима приглядає ся танцюючим.

— Гм! пустити ся, чи не пустити ся? думає собі Гусаковский.

Помалу, дуже помалу, ще на нїчо нерішений, починає Гусаковский пересувати ся повздовж стїни; задержуючись часто в тій оріґінальній вандрівцї, доходить до кута, а потім знов, все опираючись плечима о тапети, пересуває ся повздовж другої стїни. Вже є недалеко Казї.

— Гм! пустити ся, чи не пустити ся?

Споглядає на ноги Вацка і Яся. Річ, здає ся, нетрудна. Правою, лївою, правою і в такт: раз, два, три, чотири і потім знову лївою, правою, лївою....

— Е! пущу ся....

Ще суне ся кілька разів повдовж стїни....

Рішає ся вкінци почати розмову з Казею:

— Панї не танцюєте?

— Нї.

— Гм! і длячого?

Старша особа може би надумала ся, як відповісти, але Казя відповідає сьміло:

— Я не дуже люблю танцювати.

— Справдї? Нї. Гм....

І мовчить.

Та якось щасливо переведена конверсация, перша в житю Гусаковского сальонова розмова додає ему відваги. Ще раз каже собі:

— Пущу ся!... що там!

І кланяє ся Казї.

— Може панї за польку....

В тій же хвили вже жалує запросин; має ще надію, що Казя, котра „не любить танцювати", може ему відмовити.

Казя встає — надія щезає.

— Нема що! треба пустити ся....

Пускає ся Гусаковский, не знаючи, як і що має робити, стративши зовсїм память з таким трудом набутої теориї польки: „права, лїва, права". Посуває ся, ведений Казею, по підлозї, по котрій, здає ся ему, все танцює, хитає ся, валить ся...

Не бачить нїчого і не чує, не знає, де єсть і що з ним діє ся....

Вкінци Казя пускає его.... сїдає на своїм давним місци.... він стає і нараз чує довкола себе голосні оплески і оклики:

— Браво! браво!

Він дивить ся на притомних. Всї покинули танцювати, приглядають ся ему, сьміють ся і бють оплески.

— Ну, що — каже Гусаковский. — Я не вмію...

Сам сьміє ся, бо що має має робити?

Вацко підходить до нього.

— Браво! Гусак! браво!

Розпшицкий каже ему: — Як на перший раз, було незле.

Злослива панна Гандзя питає его поважно: — У кого вчили ся ви танцювати?

Гусаковский починає вірити, що не було „так зле"...

Панна Гандзя робить міну, повну задиву і признаня.

— Адїть — каже до приятельок — пан Гусаковский зовсїм не вчив ся танцювати. Так... сам з себе.

Панночки здержують очевидно сьміх.

Панї Бальска бере Гусаковского на бік: — Відвага значить найбільше — каже ему — танцюйте, як умієте, то і навчите ся. Спершу буде зле, а потім щораз лучше...

Тому, що вже надходив конець забави, просить Гусаковского, щоби „не забував" про єї дім.

Небавом розходять ся гостї, виходить і Гусаковский, попрощавши ся сердечно зі всїми.

Іде до дому помалу, вдоволений зі свого першого виступу в висшій сфері, та повтаряє собі від часу до часу:

— Як на перший раз... пішло менї незле.

II.

Тепер приходила Гусаковскому на думку важна справа: зложеня Бальским візити. Непривичному у тих сьвітових річах представляли ся ріжні питаня: що випадає, а що не випадає, поки з того клопоту виратував его Розпшицкий.

— Зложиш Бальским візиту? — спитав Гусаковского котрогось дня підчас павзи.

кою ватагою а віддїлом войска, зложеним з 40 людий, до кровавої бійки, в котрій згинуло 3 вояків а 7, між тими один офіцир, єсть тяжко поранених.

Вчера експльодувала в Парижи бомба в реставрациї Фойта. Бомба була підложена на ґзимсї під вікном і наробила великої шкоди. Покалїчило також якогось маляря. В перший хвили по вибуху розійшлась була чутка, що палата люксембурґска вилетїла у воздух.

Новинки.

Львів дня 5 цьвітня.

— **Обхід на памятку** сотних роковин битви під Рацлавицями, урядженний вчера у Львові, відбув ся дуже поважно. Погода була прекрасна, а місто прибрало ся сьвяточно. Склепи позамикано, а з домів звисали краєві хоругви. Рано на ратуши відограла музика „Гармонія“ т. зв. гейнал, а потім грала по головних улицях міста, звіщаючи мешканцям важні в польскій історії роковини. В ринку зібрали ся всї корпорациї і цехи з хоругвами, інституциї і заведеня наукові, селяне і численна публика. Всї пішли до катедри, звідки по богослуженю вернули улицею театральною і галицкою до ринку. Похід представляв ся дуже гарно. Богослуженя відбули ся також в инших костелах і в біжницї. Головна точка проґрами то був збір в сали ратушевій. Др. Фр. Смолька повитав зібраних, а по нїм мав промову ґр. Войтїх Дідушицкий, загріваючи слухачів до любови вітчини. Хор „Еха“ відсьпівав відповідну кантату. Вечером в театрі виставлено патріотичну штуку: „Костюшко під Рацлавицями“. Цїле місто було осьвітлене, а вже найкрасше каса ощадности, котра цїлий свій будинок від даху аж до землї осьвітила кількома „сонцями“ електричними і великим числом електричних лямпок з жовтавим і червонавим сьвітлом. Тисячі народу приглядали ся всему осьвітленю та густими товпами залягали улицї міста. Пригоди не було жадної.

— **Страшна траґедия родинна.** Бувший редактор *Буковини* в Чернівцях, др. Сильвестер Дашкевич, застрілив передвчера з револьвера свою жінку, дитину, а потім і себе. Яка причина сеї страшної події, не знати.

— **Мудра Аделька.** Доньцї віденьского інтролїґатора, Адельцї Кретшмар, котрій небільше як півшеста року, украла на улици якась злодійка золоті кольчики з уший і пішла собі спокійно своєю дорогою. Але молода Аделька не спустила єї з очий, тілько ходила за нею крок в крок більше як шість годин і вкінци довела до того, що злодійку увязнено. Злодійка то була 20-лїтна робітниця з Пресбурґа. Она ще не мала часу продати кольчиків і тому віддано їх малій дитинї. Здавало би ся, що се видумка, щоби $5^{1}/_{2}$ лїтна дитина мала так богато енерґії і такі добрі ноги, тимчасом се дійстна правда і о тім пересьвідчила ся віденьска поліция. Дитина навіть не була змучена по такім ходї. Та загадка цїкава з огляду на душевне житє дитини.

— **Обрахунок.** На нашій планетї, земли, жиє около 1500 мілїонів людий. З того річно вмирають 33 мілїони. Доси знаємо 3064 всяких язиків і звиш 1000 ріжних релїґий. Пересїчно жиє чоловік 33 роки. Четверта частина людскости вмирає перед 15-им роком житя. З тисяч осіб найбільше одна доживає віку 100 лїт, а на 500 людий одна віку 80 лїт.

— **Овочеві дерева при дорогах.** В тих часах порушено у Франциї справу обсаджуваня доріг битих і бічних овочевими деревами. Доси дуже мало француских доріг сельских обсаджено деревами; отже тепер рільниче товариство вдало ся з просьбою до мінїстерства комунїкаций, щоби оно спонукало властителїв ґрунтів при дорогах, садити деревину, а іменно дерева овочеві, з котрих і в пчільництві великий хосен. Але мінїстерство заявило, що о се мусить дбати само правительство. В Нїмеччинї є віддавна звичай садити дерева коло доріг. В Саксониї при всїх головних і бічних шляхах ростуть овочеві дерева, що дають що року великий дохід. За прикладом Нїмеччини бажає піти і Франция. В Провансї дороги обсаджені здавна вишнями, котрі випердовують ся, а значні доходи йдуть до кас і інституций громадских. У нас би треба також о тім подумати.

— **Сьміх яко лїкарство.** Др. Фелїкс Бремон помістив в Journal de l' Hygiène статю о впливі веселости духа на людский орґанїзм. „Будьте веселі — пише — єсли хочете виздоровіти!“ — Сьміх на єго погляд, то знамените средство у всїх недугах утроби, а навіть у ґістиці. Бремон покликує ся на висказ бувшого штабового лїкаря фльоти француской проф. Томаса. В недугах грудних має сьміх також лїчничі прикмети, як ручить Бремон, бо впливає на переношене воздуха з грудий до верхних частий легких і своєю струєю очищує їх стїнки. Автор цитує дальше щасливі случаї пукненя грозячих удушенєм боляків в горлї, під впливом нападів спазматичного сьміху. Бремон радить яко ґіґієнїчне средство читанє веселих творів і каже, що веселість і сьміх мають дуже добрий вплив в годинах пообідних, бо причиняють ся дуже до травленя. Не обмежуючи ся на тих примірах, наводить Бремон факти історичні і покликує ся на лїкарскі повати. У Франциї за пановaня короля Генрика IV. занедужав кн. де Анґулем на уперту пропасницю, на котру тодїшна медицина не мала средств. Секретареви князя прийшло на гадку, розірвати недужого сьміхом. Не вважаючи на свій старший вік, одїв ся як весельчак і став скакати довкола ліжка недужого, котрий почав сьміяти ся. Від сеї хвилї почув поліпшенє і постепенно вертав до здоровля.

— **Невдоволений з житя мілїонер.** В дивний спосіб позбавив себе житя мілїонер Семама, котрому очевидно надоїли мілїони. Казав собі в своїх добрах під Марсилією вимурувати гріб, подібний до комнати зі сьвічниками в серединї. В тім гробі пересиджував дивак часто, аж одного разу задушив себе нарочно чадом з угля. Льокай застав єго вже неживим на канапї. Семама лишив звиш 20 мілїонів франків маєтку.

— **Концертові когути.** Коли когут піє, то се пересїчному чоловікови не велика новина. Пів собі, бо так єму хоче ся, а властитель когута має з того піяня що найбільше таку користь, що заступає єму в ночи (особливо на селї) годинник. Перші когути піють, другі і т. д. — то „дзиґарок“ селяньский. Але бо є люди в Парижи (чого то в тім Парижи нема!), котрі заложили собі товариство і тримають та годують когутів лиш длятого, щоби слухати їх кукурікaня. Ті когути, „вчені“ і добре годовані устроюють концерти для своїх властителїв, котрих душа в роскоши розливає ся від того піяня. Тепер ті любителї когутячого співу оголосили конкурс на найлучшого артиста-когута. Сей артист о стілько був би лучший від артистів з людскою подобою, котрі також нераз сьпівають як когути, що не брав би нїякої платнї в грошах, лише в зерні.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Рим 5 цьвітня. Цїсар Вільгельм з'їде ся в суботу в Венеции з королем Гумбертом.

Білґрад 5 цьвітня. Наслїдником сербского посла в Петербурзї має бути іменований бувший мінїстер Сімич.

Петербург 5 цьвітня. „Правит. Вістн.“ називає угоду з Нїмеччиною новою за порукою европейского мира.

— А як-же....

— І я маю такий намір.... може стріну ся там коли з панною Льорцею.... замітив ти, який у неї бюст?... підемо разом, що?

— Дуже радо.

Умовили ся зійти ся в найблизшу недїлю пополудни в огородї Саскім. Гусаковский, дуже рад з такого звороту справи не спізнив ся на умовлені сходини анї хвилину. Розпшицкий також не дав на себе довго ждати. Пішли.

Розпшицкий через цїлу дорогу розмавляв о паннї Лаврі. Він любив удавати цинїка і виставляв себе в очах товаришів, як чоловіка, що добре вже напив ся з чаші сьвітових утїх.

— Ви, молодцї, маєте ще мрії, привиди.... але я.... пережитий....

Вацко, ідеалїст, вів з ним нераз острі суперечки о ріжні ідеали, про котрі Розпшицкий троха материялїстично висказував ся.

Гусаковский, що жив з обома в приязни і обох учив, не мішав ся до тих суперечок. Єго не занимали „ширші“ справи, що пристрасть будили у товаришів; майже нїчого не читав, а ті жваві диспути, котрі нераз чув, відбивали ся від него, як предмети від люстра без слїдів.

Мав лише простий, здоровий розум. Коли, бувало, Розпшицкий скаже щось надто скрайне, Гусаковский кривить ся і відзиває ся до него тоном дораджуючим та уміреним.

— Е!... дав бись спокій!

Того тону мусить кілька разів уживати в дорозї до Бальских, бо товариш, говорячи о паннї Лаврі, занадто пописує ся своїм цинїзмом.

Панї Бальска принимає дуже мило молодих людий. Вацка нема дома, але є Фльорця і панна Лавра, з чого Розпшицкий очевидно вдоволений. Він зручно маневрує і по якімсь часї находить ся на канапцї під вікном при паннї Лаврі, а непорадного і небувалого Гусаковского лишає окремо.

Гусаковский чує ся спершу сам не свій, але дуже щаслива думка приходить єму до голови — він просить панну Фльору, щоби заграла на фортепянї.

Панна Фльора не дає ся просити і виступає з модним контредансом: „Подорож по Варшаві“.

— То з „Подорожи по Варшаві“ — пояснює панна Фльора.

— З „Подорожи по Варшаві?“

— Ви були на тім?

— Нї....

— Ми були. То дуже гарне.

— Коли так, то я мушу се пізнати.

— Мусите ждати аж до лїта.

— До лїта?

— Так, бо то в огородцях грають.

— Ага, в огородцях!

— О! се також з „Подорожи по Варшаві — каже панна Фльора, граючи одною рукою мельодию.

— Також?

— Мандолїната: „Ах, моя файна панї, я моцно вас кохаю....“

— То щось жидівского....

— А, бо то сьпіває жид-конторист.

— Будьте ласкаві заграти цїле.

По розстроєних струнах дзвенить мандалїната, що нервово трясе ся, а Гусаковский, дуже вдоволений з себе, думає собі:

— Алеж менї йде зовсім добре....

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Посьпішний		Особови			
Кракова	3 01	10 41	·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10·16	11 11	—	—
Підвол. Підзам.	6 54	3·32	10·40	11 33	—	—
Черновець	6 36		10 36	3·31	10·56	—
Стрия	—		10·26	7 21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Надіслане.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**

І Н С Е Р А Т И.

Знаменитi

тутки неклеєні

НЕМОЙОВСКОГО

розслїджені через мійске Лябораториюм можна дістати у всїх трафіках. 26

Млин водний, о двох камінях дильований, при котрім находить ся хата о 2 комнатах, комора і стайня — при хатї малий городець, **в Плугові,** о 2 кільометри від стациї зелїзничої Зарваниця віддалений, єсть зараз з вільної руки на продаж. Близші условія у властителя **Шаї Кріца** в Плугові, почта в місци.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“

може лише се бюро анонси иймпрати.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Найлучший і найздоровший

додаток до кави зернистої

Всюди можна дістати.

Поручена лїкарскими повагами

для женщин, дїтей, терплячих на жолудок

½ кільо 25 кр. (50 сотик.)

Неодходимою для кождого дому і кождого аматора кави єсть

Катрайнера-Кнайпа-Солодова Кава

зі смаком кави зернистої 11

Важне для кождої господинї і матери!

Здоровлє і добробит родини лежать по найбільшій части в руках жінки і матери. До неї проте звертаємо просьбу, щоб спробувала і завела „**Катрайнера-Кнайпа-Солодову-Каву**“. Єсть то **найлучший, одинокий і що до натури найздоровший** додаток до кави зернистої. Жадна господиня не повинна довше бути обоятною на сю квестию, бож она має великаньске значінє так для **добробиту** як і **економиї**! В першім ряді подає ся, як **домовий продукт**, правдива **кава здоровля і кава родинна**! Сама в собі **з добрим смаком, здорова і поживна,** задержує **Катрайнера-Кнайпа-Солодова-Кава** яко додаток до кави зернистої єї улюблений аромат. Прошу зачинати від **одної третини додатку**, а після смаку можна її відтак підвисшити аж **до половини** і висше! Що за **велика ощадність** отже супротив всїх дотепер уживаних **суроґатів**, котрі раз що самі в собі суть непоживні, надто ще дуже часто суть шкідливі здоволю, а в кождім разї суть лиш **средствами забарвляючими.** Що також кава зерниста сама пита, є „трутиною“ і справляє болї жолудкові і нервові, склонність до вибуху крови, трясенє рук і т. д., о тім знає кожда господиня. Як отже конечним мусить її бути додаток, котрий по при **згадані добрі сторони усуває заразом здоровлю шкідливі дійствія кави зернистої.** Нечуваний успіх від недавного запровадженя єсть найлучшим доказом сего.

„Катрайнера-Кнайпа-Солодова-Кава“ виробляє ся кромі того тепер так знаменито, що кожде відповідно до обставин улучшенє єї відпадає і лиш **з кавою зернистою разом змелену і наляну, можна приготовляти переважно в кождий дотепер уживаний спосіб.** Для хорих і слабовитих осіб, **а іменно для дїтий нема абсолютно знаменитшого средства поживного як кава солодова,** котру меле ся, 5 мінут варить ся, відцїджує ся і заправляє ся **медом** (або **цукром)** і **молоком.** Єсть **річею совісти** для кождої матери, щоби сего спробувала, а она і дїти **без неї вже більше не обійдуть ся.**

NB. **Задля дешевих наслїдувань прошу уважати при закупнї на назву** **Катрайнер** **Товари відважувані або в пакетах обчислених на обманьство прошу безусловно звертати назад.**

Бюро дневників і оголошень Л. Пльона у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.